

[Arbejds- og Socialministeren.]

Ledighed har altid været en Betingelse for Henvisning til Beskæftigelsesforanstaltninger; naar man nu ogsaa har ladet denne Betingelse finde Anvendelse for Landvindings- og Vejfondsarbejder, hænger dette sammen med, at man under Hensyn til den lave Ledighed taget for Landet som Helhed kun har ment, at et forholdsvis begrænset Antal af disse Arbejder burde i Gang, og at det da var rimeligst at sikre saadant Arbejde for de Forsørgere, som har haft en langvarig Ledighed. I Overensstemmelse hermed er der i Tilfælde, hvor Ledighedsforholdene paa vedkommende Egn har talt derfor, siden November 1946 givet Tilladelse til Videreførelse af Arbejder til et samlet Beløb af 8,3 Mill. Kr.

Med Hensyn til Ledighedsforholdene ved Udgangen af December 1946 skal jeg endelig oplyse, at det samlede Antal af kontrollerede ledige var ca. 119 000, hvoraf ca. 11 000 var Kvinder. Dette Tal omfatter imidlertid foruden de Personer, der reelt maa betragtes som arbejdsløse, et stort Antal Personer, der enten kun er ledige et Par Dage, idet de er undervejs fra det ene Arbejde til det andet, eller som af andre Grunde ikke kan siges at staa til Raadighed paa Arbejdsmarkedet som ledige i egentlig Forstand. Hvis vi trækker disse sidstnævnte Personkategorier fra, naar vi til ca. 56 000, heraf ca. 41 000 Arbejdsmænd, som det jo ved de heromhandlede Foranstaltninger først og fremmest drejer sig om. Der var ca. 20 700 langvarigt ledige. Efter de fra Arbejdsanvisningskontorerne modtagne Indberetninger har der i Tiden November 1946 til Januar 1947 været beskæftiget fra 3 700 til 4 200 Mand ved Beskæftigelsesforanstaltninger. Herudover er der beskæftiget et Antal Personer ved Vejfonds- og Landvindingsarbejder, som har faaet Dispensation. Der har saaledes ved offentlige Arbejder med Tilskud været beskæftiget et meget betydeligt Antal langvarigt ledige Forsørgere, og det er selvfølgelig stadig Beskæftigelsesudvalgets Hensigt ved Spørgsmaalet om Meddelelse af Dispensationer at tage rimeligt Hensyn til denne Gruppe af arbejdsledige, saaledes at man afpasser Antallet af Dispensationer efter den til enhver Tid foreliggende Ledighed.

Det viser sig ogsaa, at Beskæftigelsen af Arbejdsmændene i Sommermaanederne har ligget væsentlig over Beskæftigelsen — ikke i 1945, den vil jeg slet ikke sammenligne med, men i det gode Beskæftigelsesaar 1944; i Maj 1945 stoppede jo Krigen, og

det gav nogen Forvirring i mange beskæftigelsesmæssige Forhold, hvorfor det er mest naturligt at drage Sammenligning med 1944, som var, hvad man vil kalde et jævnt godt Beskæftigelsesaar.

Som jeg har nævnt, regnes der med, at vi inden saa længe, naar Frostene kommer af Jorden, atter vil komme til at staa over for en vis Mangel paa Arbejdskraft. Denne Mangel er jo ikke noget, der specielt gælder for Landbruget, som man gerne vil give det Udseende af; vi har ogsaa haft mange Henvendelser fra Byerhvervene, som kunde give mere Beskæftigelse. Jeg regner derfor med, at det vil være forstandigt at opretholde Cirkulæret og saa at give de Dispensationer, som man mener det nødvendigt at give i de Situationer, som kan komme til at foreligge.

Sønderup: Efter den udførlige Redegørelse, som den højtærede Minister lige nu har givet, er der i og for sig ikke Anledning til for mig at føje saa forfærdelig meget til. Jeg synes, at man med god Grund, alle Forhold taget i Betragtning, kan fastslaa, at Erkendelsen af de faktiske Forhold i visse Kredse synes at bevæge sig meget langsomt. Det synes stadig væk ikke at være gaaet op for de Herrer Socialdemokrater, at Situationen i Dag er en helt, helt anden end den, vi har kendt tidligere, at Situationen er den, at det, bortset fra noget rent foreløbigt, mere er Mangel paa Arbejdere end Mangel paa Arbejde, der er det karakteristiske ved Situationen. Den Ledighed, der er til Stede for Øjeblikket, er nemlig, saaledes som den højtærede Minister for et Øjeblik siden sagde det, fortrinsvis af sæsonmæssig Art, og den er til Dels ogsaa en Følge af de særlige Vejrforhold, som vi har for Øjeblikket. Nu glæder det mig jo i høj Grad at høre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bundvad) aabent erkende, at Ministeriet i al Almindelighed og den højtærede Arbejds- og Socialminister i Særdeleshed selvfølgelig intet Ansvar kunde have for Vejr og Vind. Det var dog i hvert Fald en Indrømmelse; for ellers er det praktisk talt saadan, at der næsten ingen Grænser er for, hvad den siddende Regering skal have Ansvaret for.

Se, fra første Færd har Regeringen bestræbt sig for at følge den Linie, i saa stor Udstrækning som muligt at knytte Beskæftigelsen til de produktive Erhverv, fordi man har en Forstaaelse af, at det netop er i Kraft af den Beskæftigelse, som kun findes inden for de produktive Erhverv, at vi inden for et rimeligt Tidsrum vil være i Stand til at arbejde os frem til større Vel-